

tugisiske regerings vedholdende vægring ved at gennemføre kolonideklarationen (paragraf 2), den portugisiske regering *opfordres* til at anvende principperne om selvbestemmelse, frihed og uafhængighed på befolkningerne i områderne under dens herredømme (paragraf 3), Sikkerhedsrådets opmærksomhed *henledes* på den alvorlige situation i områderne under portugisisk herredømme, som også har forværret den eksplosive situation i det sydlige Afrika (paragraf 4), der *appelleres* til alle lande om at give befolkningerne i områderne under portugisisk herredømme den nødvendige moralske og materielle bistand (paragraf 5), samt til alle lande og i særdeleshed til medlemmerne af NATO om at tilbageholde enhver bistand til Portugal, som sætter det i stand til at videreføre kolonikrigen i disse områder (paragraf 6), samarbejdet mellem Portugal, det racistiske minoritetsstyre i Sydafrika og det illegale racistiske minoritetsstyre i Sydrhodesia (paragraf 7), samt den portugisiske regerings krænkelser af uafhængige afrikanske staters territoriale integritet og suverænitet *fordømmes* (paragraf 8), alle lande *opfordres* indtrængende til at træffe forholdsregler til forebyggelse af hvernig og optræning i deres områder af lejesoldater til kolonikrigen i områderne under portugisisk herredømme (paragraf 9), den portugisiske regerings krænkelser af den indfødte befolknings økonomiske og politiske rettigheder gennem den vilkårlige fjernelse af den afrikanske befolkning og bosættelsen af fremmede immigranter (paragraf 10), samt de finansielle interessers virksomhed i områderne under portugisisk herredømme, som hindrer befolkningernes kamp for selvbestemmelsesret, frihed og uafhængighed og styrker Portugals militære muligheder *beklages* (paragraf 11), den portugisiske regering *opfordres* under henvisning til den væbnede konflikt, der foregår i området, og den umenneskelige behandling af fangerne, til at sikre, at Genève-konventionen af 12. august 1949 om krigsfanger finder anvendelse på denne situation (paragraf 12), der udtrykkes *amerikendelse* af den hjælp, vedkommende medlemslande, særorganisationer og internationale hjælpeorganisationer samt flygtningehøjkommissæren har ydet til ofrene for den portugisiske kolonialisme, og der *opfordres* til en forøgelse af bistanden

(paragraf 13), generalsekretæren *anmodes* om i lyset af det konsoliderede trænings- og uddannelsesprogram for det sydlige Afrika at udvide træningsprogrammerne for de indfødte befolkninger fra områderne under portugisisk herredømme (paragraf 14) og *opfordres* til at tage sådanne skridt, som han måtte finde nødvendige for at føre resolutionen ud i livet (paragraf 15). Denne sidste paragraf udsprang af forslagsstillernes stiltiende ønske om, at generalsekretæren skulle søge at formå Spanien og Brasilien til at gøre deres indflydelse gældende over for den nye portugisiske regering med henblik på at få den til at ændre sin kolonipolitik.

I stemmeforklaringer fremhævede nogle af de vestlige lande, der havde afstået, at de hilste den vedtagne resolutions moderate sprog velkommen. Storbritannien og USA fandt, at den forudgående konsultation mellem de afro-asiatiske forslagsstillere og repræsentanterne for andre lande var et tegn på en glædelig udvikling, som de håbede ville fortsætte. Når de alligevel kun kunne ændre deres stemmeafgivning til at afstå, skyldtes det først og fremmest de gentagne henvisninger til NATO samt beklagelsen af de økonomiske interessers virksomhed i områderne under portugisisk herredømme.

De vestlige lande, der havde stemt for resolutionen, gav ligeledes i stemmeforklaringer udtryk for deres reservationer. Danmark udtalte at ville stemme for resolutionen, fordi det nuværende system i de portugisiske kolonier ikke er baseret på selvbestemmelsesretten og for at demonstrere solidaritet med befolkningen i dens higen efter frihed. Fra dansk side havde man imidlertid fortsat — tildels kraftige — forbehold til resolutionsteksten. Således kunne man ikke anerkende, at der var nogen som helst forbindelse mellem NATO og de portugisiske kolonier eller Portugals kolonipolitik. NATO var en legitim forsvarsalliance, der ikke omfattede noget afrikansk område. Danmark ydede ingen bistand til Portugal af den i resolutionen omtalte art. Fra dansk side var man ikke overbevist om, at det var berettiget at påstå en almindelig sammenhæng mellem de finansielle interessers virksomhed i områderne og befolkningernes kamp for frihed. Endelig appelleredes der — ligesom i stemmeforklaringer af andre vestlige lande — til den nye portu-